

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΩΣ ΜΑΚΕΜΑΓΓΙΡΛΥ

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΥ ΜΑΡΛΟΥ

κατάστασις στο φρούριο του Μάντα - Μουσιγιάκι γινόταν από μέρα σε μέρα πιο επικίνδυνη για τη μικρή φρουρά του, που αντιστεκόταν ηρωικά στις τριμερές επιθέσεις των «επάταν», των υπερχρυσάνων και σκληρών Ινδιών, που είχαν κατεβεί «ζαφανά απ' τα όρενά» χωριά τους.

Βαθειά κι άγρια δάση, με πανύψηλα βουνά στο βάθος, περιέβαλαν το φρούριο από τις τρεις πλευρές του, κι' από την άλλη ένα ποτάμι, απ' το οποίο μονάχα θα μπορούσαν να σωθούν οι Άγγλοι στρατιώτες, αν εγκατέλειπαν κάθε αντίστασις μπροστά στις μεγαλύτερες δυνάμεις των εχθρών τους.

Ο ταγματάρχης Λέβις, διοικητής του φρουρίου, περνούσε τραγικές ώρες από την αγωνία του. Έξαινες τις μέρες είχε φτάσει από την Άγγλία η γυναίκα του και η κόρη του, ανιψιόμους να τον αγαλιάσουν και να τον φιλήσουν, ύστερ' από τόσων καιρού και για να γνωρίσουν τις μυστηριώδεις 'Ινδίες.

Μα φαίνεται ότι ήταν μοιραίο να μη μπορούσαν διόλου να χαρούν το ταξίδι τους. Τη μέρα ακριβώς που έτοιμαζόντουσαν να ξεκινήσουν για ένα μεγάλο κινήρι στη Ζουγκάλα, κι' από εκεί να κατεβούν στην Βουβάη, κάποιος αξιωματικός της φρουράς, ο υπολοχαγός Μάρλου, πληγώθηκε δίχως να το ήλθει, τη στιγμή που καθάριζε το πιστόλι του, κι' η Μις Λέβις, για να τον περιποιηθή, ζήτησε ν' αναβάλουν την αναχώρησή τους. Αυτό ήταν βέβαια μια απόδειξις της καλής καρδιάς της, μα το βράδι της ίδιας μέρας οι «επάταν» περιελάσσαν το φρούριο με τις άγριες όρδές τους κι' έφλεσαν όλως τους δρόμους. Κ' η δυο γυναίκες τότε αναγκάστηκαν να υποφέρουν τη σκληρή ζωή της πολιορίας.

Η Μις Έλισσάβετ Λέβις, ήταν ένα πενήταμορφο κορίτσι. Όλοι στο Μάντα - Μουσιγιάκι είχαν μαγευθεί απ' τη γοητεία της : Οι στρατιώτες την ελάτρευαν σαν είδωλο κι' οι αξιωματικοί ένιωθαν γι' αυτήν τα πιο τρυφερά και τα πιο τολμηρά αισθήματα. Μα ο πιο επιφρακτικός απ' όλους ήταν ο υπολοχαγός Μάρλου...

Η όμορφη κόρη του ταγματάρχου Λέβις είχε καταλάβει το σιωπηλό αισθημά του, μα η συμπεριφορά της απέναντί του δεν είχε αλλάξει διόλου. Μόνο το ζαρκιό εκείνο άγγιγμα του Μάρλου είχε γίνει να διακρίνονταν λίγο τα όμορφα γαλάνα μάτια της και να προδίδουν έτσι τη συγκίνησή της. Έπειτα όμως, με μια αξιοθαύμαστη ηγερμαία, έγινε η πιο επιδέξια κι' η πιο αφηγηροή νοσοκόμος.

Ο ταγματάρχης Λέβις σ' αυτό το μεταξύ είχε στείλει δυο αγγελιοφόρους από το ποτάμι για να ζητήση βοήθεια. Μα δεν είχε λάβει καιιά είδησι 'τι οι στρατιώτες του είχαν εκληρωθεί την αποστολή τους. Είχαν φτάσει άργια στη Βουβάη ή μήπως είχαν πέσει στα χέρια των επαναστατών ; Ποιός ξέρει... Μια σκληρή και μυστηριώδης μοίρα βάραινε πάνω στο φρούριο...

Μια μέρα τέλος συνέβη εκείνο που φροβόντουσαν όλοι τους : Τα πυρομαχικά είχαν εξαντληθή ! Ο υπολοχαγός Μάρλου παρουσιάσθηκε τότε στον ταγματάρχη Λέβις και του ανέφερε την τραγική θέσι τους.

—Κόριε διοικητά, του είπε, δεν μπορούμε ν' αντισταθούμε περισσότερο από δυο μέρες. Είναι ανάγκη λοιπόν να εγκαταλείψουμε το φρούριο και να σώσουμε τους στρατιώτες από την έξοδο του ποταμού. Έγχεινε άζομια μια βάρκα για την κυρία σας και την κόρη σας, το λοχαγό Γκότλινγκ και μερικούς άνδρες. Έσείς, με την άλλη φρουρά, θα επιδιωσθήτε σε μεγάλες σχεδίες, τις όποιες μπορούμε να χτιάσουμε και γρήγορα κι' εύκολα με τα ξύλα που βρίσκονται στο φρούριο. Πριν φύγει όμως θα διατάξετε να γεμίουν τα κανόνια καθώς και άρκετά βόλα, τα όποια θα τοποθετηθούν πάνω στις επάλξεις. Ένας άνθρωπος τότε γρήγορος κι' επιδέξιος, τρέχοντας σκυφτά κατά μήκος των επάλξεων, θ' αδειάζει πάνω στον εχθρό τα κανόνια και τα βόλα για να τον κινή να νομίση ότι ξεακολουθούμε την αντίστασι...

—Και ποιός θα ήνε αυτός ο άνθρωπος, Μάρλου ; Ρώτησε με μια φωνή που έτρεψε ο διοικητής του Μάντα - Μουσιγιάκι.

—Εγώ, κόριε διοικητά ! Του απάντησε ο υπολοχαγός αποφασιστικά. Το φρούριο δεν θα πέση στα χέρια των επάταν, σάς τ' ορκίζομαι ! Θα το τινάξω στον αέρα μόλις πατήσουν το πόδι τους μέσα οι εχθροί, βάζοντας φωτιά στην πυριτιδαποθήκη.

—Έλας τορέλλε, Μάρλου ! Φώναξε η ταγματάρχης Λέβις χλωμά.

ζοντας. —Όχι, κόριε διοικητά, του απάντησε τότε μ' ένα παράξενο χαμόγελο ο υπολοχαγός Μάρλου. Πρέπει κάποιος να θυσιασθή για να σώση όλους τους άλλους. Έχω την έλπίδα ότι δεν θα μου άρνηθήτε αυτή την εξαιρετική τιμή...

Ο ταγματάρχης Λέβις με δάκρυα στα μάτια αγαλιάσσε το νεαρό ήρωα και σκίβοντας το κεφάλι, τράβηξε για να δώση τις διαταγές για την εκτέλεσι της αποφάσεως που είχαν λάβει. Η είδησι όμως της απότομής του υπολοχαγού Μάρλου, που διαδόθηκε άμέσως σαν άστραλή, αναστάσισε τη φρουρά. Μερικοί στρατιώτες προσεφέρθησαν άμέσως να τον αντικαταστήσουν, μα βροθήσαν μπροστά στην άμετάκλητη απόφασί του.

Η Μις Έλισσάβετ Λέβις πήγε τότε κοντά του και τον ρώτησε : —Γιατί το κάνετε αυτό, Μάρλου ;

—Στη μορφή και στη φωνή της γοητευτικής Άγγλίδος ήταν κάτι το σκληρό, το εχθρικό, λές και η ζωή του διοικητού ένιωθε για το νεαρό υπολοχαγό το πιο άσπονδο μίσος !

—Γιατί είναι άναξη... της απάντησ' εκείνος, συγκινημένος και ζωτίζοντας χάρη, για ν' αποφυγή το βλέμμα της. Πρέπει να σωθή η φρουρά, τη στιγμή που κάθε αντίστασις είναι μάταια πειά !... Ο καθένας εδώ έχει κάνει κάτι περισσότερο από το καθήκον του...

—Και δεν θέλετε να σώσετε από πάντων μονάχα ένα...πρόσωπο ; Τόν ρώτησε πονηρά η Μις Λέβις.

Ο Μάρλου όμως γρίσσε από την άλλη μεριά το κεφάλι του, σαν να ήθελε να δη τάχα που είχε φοληθεί ο εχθρός...

Όταν έτοιμάσθηκαν η σχεδίες και ορίχτηκαν από κανάλι που ένωνε το φρούριο με το ποτάμι, οι στρατιώτες εγκατέλειψαν τις θέσεις τους κι' επιδιώσθηκαν άθροιστά σ' αυτές. Στη μεγάλη βάρκα πήραν δύο η κυρία Λέβις, η κόρη της, ο ταγματάρχης Γκότλινγκ και μερικοί άλλοι. Ο ταγματάρχης Λέβις βρισκόταν στην πιο μεγάλη σχεδία, άνάμεσα στους ηρωικούς άνδρες του, που ζήτησαν προς το φρούριο με διακρινόμενη μάτια. Ήταν άζομια σκοτεινά. Μα μέσα σε μια όρα θ' άρχισε να χαράζει. Οι επάταν τότε θά έκαναν μια κωνοήγια επίθεσι κατά του φρουρίου. Δυστυχισμένη Μάρλου...

Ο στολίζος απομακρυνθήκε σιγά - σιγά από το φρούριο, πέρας το κανάλι, μπήκε στο ποτάμι και παρουσιώθηκε από το ρεύμα του.

Μονάχος μέσα στο έρημο φρούριο, ο νεαρός αξιωματικός έτοιμαζόταν ν' αντιστήση το θάνατο.

Φτωχή Μάρλου !... Ψιθύρισε. Σε λίγο θα τελειώσουν όλα πειά... Άς έσθη μια όρα άρχιτερα ο θάνατος ! Έτσι θα πάμω πειά να πονώ, να υποφέρω...

—Υποφέρετε λοιπόν σ' αλήθεια τόσο πολύ ; Τόν ρώτησε δίπλα του μια γλυκερά φωνή.

Ο Μάρλου γρίσσε απότομα το κεφάλι, ξαφνασμένος, πνίγοντας μια κρυφή έκπληξος. Η Μις Έλισσάβετ Λέβις, μ' ένα άγγελικό χαμόγελο, στεκόταν τώρα μπροστά του.

—Έσείς !... Έσείς !... Έδώ πέρα ! Ψιθύρισε, νομίζοντας ότι όνειρευόταν.

—Ναι, Έγώ είμαι... Τού απάντησ' εκείνη. Μόνο έγω κατάλαβα ποιός ήταν ο σκοπός σας. Μ' αγαπάτε, Μάρλου, μ' αγαπάτε άπελιμπμένα, το ξέρω. Θελήσατε να σώσετε τους συντρόφους σας, να, μα θελήσατε να σώσετε από πάντων έμένα ! Κι' έγώ είμαι εδώ, κοντά σας, έτοιμη, άπορασισμένη να πεθάνω μαζί σας. Σάς μισώ ή σάς αγαπώ ; Δεν ξέρω... Μα βρισκομαι κι' έγώ εδώ, για ν' αντιστήσω σε λίγο το θάνατο. Κι' έγώ είμαι χαμένη. Δεν υπάχκει πειά καμια έλπίδα σωτηρίας... Η μητέρα μου νομίζει τώρα ότι βρισκομαι για περισσότερη ασφάλεια μαζί με τον πατέρα μου. Ο πατέρας μου πάλι νομίζει ότι είμαι μαζί με την μητέρα μου. Όταν θα δούν ότι γάμηκα, θα υποθέσουν ότι έπεσα και πνίγηκα στο ποτάμι...

Μακριά, στο βάθος του δροζόντος, ο ορίζων άρχισε ν' άσπριζει. Ξημέρωνε.

—Σε λίγο θα σκελαστούμε κάτω από τα έρεπια... Ψιθύρισε με πνιγμένη φωνή ο υπολοχαγός Μάρλου. Μις Λέβις, συγκωρόεσε με... Δεν μπορώ να θυσιάσω διό φορές τη ζωή μου για σας. Κι' ωστόσο, θα το έκανα με μεγάλη μου χαρά !...

Η όμορφη Άγγλίδα, κλείνοντας τα μάτια, έγχειρε στην άγκαλιά του αγαπημένου της. Άσφαρνα όμως άκουσθηκε μια όμοιοφροντία. Οι επάταν είχαν άρχισει κάλας την επίθεσι. Ο Μάρλου τότε άρχισε να τρέχη σαν τρελλός κατά μήκος των επάλξεων και ν' αδειάζη πάνω τους τα γεμάτα κανόνια και τα βόλα των στρατιωτών.

Ο υπολοχαγός έπειτα, όταν έρωξε και την τελευταία σφαίρα, γρίσσε

—Υποφέρετε, λοιπόν, σ' αλήθεια τόσο πολύ !...

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΠΟΛΛΟΙ άνδρες νομίζουν πως πρέπει να φέρνουντα με τραχύτητα στις γυναίκες. Ο παλιός δηλαδή αφορισμός των ρομαντικών ότι «τη γυναίκα δεν πρέπει να τη δέχουν κανείς ούτε μ' ένα λουλούδι», θεωρείται σήμερα αναχρονισμός.

Οι άνδρες της εποχής μας είναι Ντιστριστάι.

«Πιάσ' στη γυναίκα; ρώτησε μια γριά το Ζαρατούστρα. Πιάσε μαζί σου κι' ένα καουτσούκι!»

«Κάθε άνδρας, είτε ο Νίτος πάλιν, έχει μέσα του ένα παιδί. Δουλεύει της γυναίκας είτε να το βρή και να το νταντέφει».

«Και σε κάθε γυναίκα μέσα υπάρχει ένα παιδί, λένε οι Ντιστριστέι. Ο άνδρας πρέπει να το βρή και να το δείξη!...».

Αφήστε τους να λένε. Για τόν ίδιο τόν Νίτος ξέρουμε πως στις γυναίκες ήταν τομφορότατος. Το αντίθετο δηλαδή ακριβώς των όσων ξέρουμε.

Ότι ο άνδρας είναι δυνατώτερος από τη γυναίκα, ποιος μπορεί να το άρνηθη; Μά μια γυναίκα όμορφη, χαριτωμένη, έξοχη, τιφασσώνει και τόν πιο ρομαλέο και τόν πιο άρχιον άνδρα.

Είνε σοφώτατος ο αρχαίος έλληνας μύθος του Ηρακλή και της Ομφάλης. Ο χειροδύναμος Ηρακλής, που τάβιλε μ' όλα τα θηρία και τα τέρατα του κόσμου, στο τέλος υπογιναικώθηκε τόσο, ώστε να τόν βάλη η Ομφάλη να φορέση φοιστάνια και να της γνήθη μαλλί με τη ρόα! Αφήστε τους να λένε λοιπόν. Οι άγριοι άνδρες — είτε στη θεωρία, είτε ακόμα και στην πράξι — είναι εκείνοι που υποκύπτουν ενσουλόμενα στα θέληματα μιας γυναίκας. Οι μεγάλοι κατακτηταί, εκείνοι που πραγματικά έκαυαν καρδιές γυνακών, ο Δόν Ζοράν, ο Καζανόβας, ο Λοίξ του Ρισελί, δεν έμεισαν ποτέ γυναίκα. Εσκότωσαν όμως, έχτησαν κι' εξεντέλιον πολλούς άνδρες για το χατήρι των γυνακών.

Η αλήθεια είναι πως και η γυναίκα εκτιμάει στον άνδρα τη δύναμη. Αυτό είναι φυσικό. Αφισιο είναι να θέλη να μετωηθη μαζί του στη δύναμη. Και σ' αυτό, νομίζω, πως η γυναίκες της εποχής μας άκολοιθόνε στορό δρόμο. Η γυναίκα ως τώρα, άναγνωρίζοντας δυνατώτερο της τόν άνδρα, κυριαρχήσεν άπάνω του. Με τη χειραγέτησι, όπως την εννοούνη η περισσότερες σημερα — κι γυναίκα να είναι ίσα κι' ομοια με τόν άνδρα — δεν αξήσαμε την έποχρη μας ή γυναίκες, την ελαττώσαμε. Τα όπλα της γυναίκας είναι ή ομορφιά, ή χάρις, ή λεπτότης.

Η γυναίκα πολλές φορές θιαμβένει με την ύπερημάνειά της, μά κι' άλλες τόσες φορές χάνετα άπ' την ύπερημάνειά της αυτή. Η ύπερημάνεια είναι μια πανούκλια, που μιά προστατεύει από τις προστηγές της ζωής κι' από την αντίληψη πολλών άνδρών, πως ή κατέκτησις οιασδήποτε γυναίκας είναι πράγμα εύκολώτατο. Επίσης δίνει ή ύπερημάνεια μεγαλείτερη αξία στις χάρες μας και την παραμικρότερη παραμύρησι μας την κάνει να φάνετα όμορο όφραίο.

Πολλές γυναίκες κρατήθηκαν έμφορες και ύπόμειναν με αξιολογώτα.

Μά χιτάζε για τελευταία φορά την αγαπημένη του, που είχε καρφώσει τα όμορφα μάτια της άπάνω του και τόν χιτάζε με θαυμασμό. Κι' ύστερα, σάβοντας το κεφάλι, προχώρησε μ' άργο βήμα για να κατεβή στην πυριτιδαποθήκη. Έχγε όρμισθει ότι το φορηό δεν θα έπεφτε στα χέρια των Ίνδων!

Μά τί συνέβαινε; Γιατί κι' ο έχθρος είχε πάρει πειά να ρίχνη;

Ο Μάρλοου, σαν σέ όνεφο, άκονσε τότε να έρχεται από μαζονά μια μεγάλη βοή. Ήταν ή βοήθεια που περιμένανε με τόση άγονία άπό τη Βομβάη! Οι κπάταν, μπροστά στην ξαφνική έκείνη επίθεσι, άρχισαν να ύποχωρούν πανικόβλητοι... Ύστερ' από μια ώρα ο άγγλικός στρατός, μπαίνοντας στο Μάντα - Μουσιγιά, είδε ένα νεαρό ύπολοχαγό να κρατάη στην άγκυλιά του λιπόθυμη μια πεντάμορφη νέα. Ήταν ή κόρη του ταγματάρχου Λέβις, που δεν άργησε να γίνη σε λίγο γυναίκα τού ύπολοχαγού Μάρλοου.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΚΤΩΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

(Συμβουλές μιας γυναίκας που άγάπησε κι' άγαπήθηκε πολύ)

τί, καταντάει ελάττωμα, όταν ύπερβή το μέτρον.

Γιατί πολλές γυναίκες, εξ αίτιας της ύπερημάνειάς τους, καταδικάζονται να ύποφέρουν σ' όλη τους τη ζωή. Η περισσότερες γεροντοκόρες είναι θύματα της άμετρης ύπερημάνειάς τους και της ζήλιας τους. Απέχρουν γάμος πολύ κάλους, γιατί έζεινι που τις έζητούσαν κι' είχαν όλα τα προσόντα να τις κάνουν εύτυχεις, έτιχε να μην είναι από μεγάλο σόι!...

Άλλες, άντιθέτως, μά να μην ύποδοιλωθούν — καθώς ενόμιζαν — σε άνδρες άνώτερους, έπροτήμησαν κατωτέρους τους, ώστε να τους κάνουν δυι θήλον. Ανστιχημένες γυναίκες!

Τι τά θέλετε; Έτσι ήταν πάντα, έτσι είναι ακόμα κι' έτις νομίζω, θάνατι εις τόν άίωνα τόν άπαντα: Η αξία ενός άνωτέρου άνδρος άντανκαλά και στη γυναίκα. Μπορώ μάλιστα να σας πω ότι έμεις ή γυναίκες έπαφρολύμεθα περισσότερο από την ύπεροχη των άνδρών μας. Σ' αυτό έγκριεται και ή τέχνη μας. Μια γυναίκα, παίρνοντας ένα άνδρα άνώτερο της, γίνεται ίσα του, ύφώνεται. Μιά όμως που παίρνει έναν κατώτερο της, δεν τόν ύφώνει, ταπεινώνεται αυτή. Θέλετε παραδείγματα; Κιτάξτε γύρω σας στην κοινωνία και θα βρήτε όσα θέλετε.

Είχα μια φίλη, πολύ όμορφη, χαριτωμένη, μορφομένη, μά ζιπασμένη πολύ. Πρώ παντός δεν άνεχόνταν να ύποταγή σε κανέναν άνδρα και είχε την αξίωσι να την προσκενούνε οι άνδρες.

Στά λόδια όμως μιας όμορφης γυναίκας — και ή φίλη μου αυτή ήταν πολύ όμορφη — μπορεί να πέσουν ώλοι οι άνδρες, άφει να μην τόν άπαιτη με ζιπασιά. Αυτό έπαθε και ή φίλη μου. Η ζιπασιά της την έκανε άποχρηστική. Και μόνον ένας ύπαλληλός του έμπορησού που έφρόνιζε της έγραψε στο τέλος έρωτική γράμματα, έκαρζόντας της σε άσυνάρτητο μελοδραματικό ύφος άισθητά λατρίας θρησκεντικής. Και ή φίλη μου, έξοχη μοιλατάτα, και μορφομένη κοπέλλα, συγχιτήθηκε από τις άνοησιες αυτές, με τις όποιες θα λιγονόντανε στα γέλια, άν δεν γραφόντανε σ' αυτήν, μά σε καμιάν άλλη. Το άποτέλεσμα είναι πως, μά να μην άναγνωρίζη άνώτερο της κανέναν άνδρα και να τούς θέλη ύποταγμένους σ' αυτήν, κατένησε να μιλέξη με τόν ύπαλληλό, με την ιδέα πως τόν έκανε σκλάβο της. Τέτοια κατέκτησι να μη σάς την χωιστάη ο Θεός, κορίτσια μου!...

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΠΟΤΕ ΘΑ ΒΡΕΞΗ

Ο λαός πιστεύει ότι πρόκειται να βρέξει όταν ή γάτα φταρνίζεται ή ζίνει το αυτί της, όταν ο σκύλος σάβει το χόμα, όταν κι' ή γάτα κι' ο σκύλος γλείφουν τα μπουσινά τους λόδια ή καταλιώνται με το δεξι πλευρό ή ζίνονται πάνω στους φράχτες.

Βροχή επίσης προημνείται όταν ή πάμεις πετιόν καρζόντας και βυθίζονται στο νερό, όταν τα περιστέρια γυρίζουν στον περισερέθια τους άργά, ή κότες κυλιόνται στο χόμα περισσότερο από άλλες φορές, όταν ή μέλισσες δεν άπομακρύνονται από την κυφέλη τους, όταν ή μυγες κεντοβάν δυνατά, όταν τα σκουλήρια βγαίνον άπό τη γή, όταν ή άράχνης άποσφύρονται στις γωνίες κι' όταν οι ποτικαί κάμηνι πηλή φέρουη τη νύχτα.

